

A Felhőkupec meséiből

Tolnai Ottó

Bolondkocsi

*„Párducfoltos lovacskák
hátán lovagolva,
gyermekek falják a holdat,
mintha cseresznye volna.”*

F. Garcia Lorca

Pajtásaimmal egész nap fönt nyomtuk körbe-körbe a nagy, rozoga tákolmányt. Végül már csak szédelegtünk, de egyikünk sem akarta abbahagyni. Ha csak tőlünk függött volna, talán sohasem hagyjuk abba.

Minden foiduló után fölváltva, egyenként lemásztunk a létrán, hogy ki-ki megnyergelje a maga lovát. Az enyém a lilasörényű volt. Belső kenyelszára valamelyik nagy pakolásban elveszett. A bolondkocsi lovainak szeme mindig cirmos üvegklikker. Az enyémmnek hiányzott a félszeme. Biztosan valamelyik fiú ellopta golyózni. De ezt én örök titokban tartottam.

A gyerekek nem szerették az enyémet, azt mondták, azért a horpadásért a farán. Nagyon boldog voltam. A többiek állandóan marakodtak. Ha én nem ültem volna rá, minden hatodik váltás után, talán üresen körözött volna naphosszat. Egy napon azonban vége szakadt a gondtalan örömnök.

Éppen fölmásztam váltani. A lovaglás különös mámorától még szinte fátyolos volt a szemem, amikor gúnyos hahotába törtek ki a gyerekek, és fantasztikus gyorsasággal kezdték forgatni a nyikorgó rudakat.

Egy kis, feketehajú lány ült a lovamon. Mintha a cirkuszos nagy cölöpverő kalapácsával ütöttek volna fejbe. Hirtelen valami tárgyat kerestem, hogy fönről elüthessem.

Az egyik fordulónál fölnézett és elmosolyodott.

Hu, milyen gyönyörű volt!

Hirtelen úgy rémlett, tudom is, melyik óvodába jár. Pici, csak mosolyogni tudó fekete szeme volt. A hatalmas, sárga piramisokat építtető fáraó kislányához hasonlított, akit a moziban láttunk.

A bolondkocsi főnről úgy néz ki, mint egy mély békás kút. És az én lovamnak pont a belső kantárszára hiányzott. Csak egy kicsit megcsúszson és kész. (Tudtam én, hogy a többi gyerek is ezért nem merte megnyergelni, nem pedig a horpadás miatt.)

Ő még csak nem is sejtette a borzasztó veszélyt, szépen mosolygott.

Kész voltam utána ugrani.

A gyerekek röhögtek és a leheletlenségig fokozták az iramot. Sose tűnt még egy váltás sem ilyen hosszúnak. Mintha a verkli nyavikolása is százszorososan fölerősödött volna. Az izzadság kibírhatatlanul mart.

Elhallgatott a verkli, a gyerekek szuszogva ültek föl a rudakra. Gyorsan lekúsztam a létrán és elbújtam a tömegben, a fönti gyerekek szemei elől.

Ő meg ügyesen leszállt a lóról, hátrasímitotta csillogó haját és a kis piros bársonymasniját följebb tűzte egy alig észrevehető csattal.

Odasomfordáltam mellé. Majd kilyukasztottam a zsebeimet, és a félelemtől szinte sáporogó hangon kérdeztem tőle, hogy miért ült éppen az én lovamra.

Nevetve — ahogy az idősebb lányok szokták — azt mondta, hogy a sörénye miatt, és elment. Hirtelen nem is tudtam mihez kezdeni. Megint fölfedeztek a gyerekek és ronda grimaszokat mutogattak. Gyorsan utána futottam. Szégyenlősen, gömbölyű vállacskájára tettem a kezem és megszólaltam:

— Holnap is a lilára ülsz?

Megint elnevette magát:

— Persze, hogy arra . . .

Másnap elsőnek érkeztem meg a gyerekek közül. Elmentem pálinkáért a cirkuszosnak, azután levettem a ponyvát a lovakról és fölültem az enyémre. A tér még teljesen kihalt volt. Friss fűillatott hozott a nyári szél. A zsákutcából egy bicikli nyikorgása hallatszott egy darabig. A nagy plattánfán két sárga-zöld stiglio egy bogyót hintáztatott; sehogysem tudták kikezdeni, csak ütögették.

Akkor félrehúztam lovam lila sörényét, és mesélni kezdtem a fülébe, hogy ez a friss fűillat a házakon túli nagy mezőről jön. Fülébe súgtam, hogy majd szökjön ki azzal a fekete kislánnyal a nagy zöld mezőre.

*Eg ha lehetnék,
Két szemedet nézném csillagom ezrelvel.
Platon*

Mónika ma is megvert mind a három Fekete Péter-partiban. Ölembe dobta a kis lapokat, végigmért és úgy rámkiabált, hogy szinte összekoccantak a fogaim.

— Hogy lehetsz ilyen ügyetlen?! Többet nem is játszok veled!

Összeszedtem a lapokat és most megyek utána. Oda a nagy lépcsőhöz, a gyülekezőhelyre.

Féllábon ugrál. Egy fényes kis piros kavicsot rugdos a sétányon.

Nem merem utolérni.

Most megállt a nagy virágágyás előtt.

Odaérek, felveszem a kis kavicsot, fontoskodva megvizsgálom, majd elcélzom vele a hizott, himlős platánfát.

— Add ide a kártyát!

Odaadtam neki. Beletette kötényzsebébe, de le sem vette gyönyörködő tekintetét a friss virágokról.

— Á! Mit nézel ezeken a vacak, sárga-lila virágokon?

— Ezekkel meg ugyan mi a bajod? — szólít rám megint olyan hangosan. — Jobb lesz ha megtanulsz feketepéterezni.

— Eh! Ha valahogy megsejtenék *Titkomat* a kertészek, vagy ha én elmesélném nekik, mind kiásnák ezeket a vacak, ríkító virágokat. Odaadnák a tyúkoknak meg a nyulaknak. Rengeteg pénzt adnának, biztos nagy koszorúkat is fonnának a fejemre...

Krrrr!

A meleg csöndbe hirtelen belevágott az óvónéni borzasztó kerepelője. Már mindenki ott állt szépen sorban a lépcsőnél, csak mi hiányoztunk.

Odafutottunk.

*

Az óvónénivel megnéztük az üvegyárat.

Megyünk vissza az óvódába.

Mónika itt megy előttem a lányokkal és mutogatja nekik, hogy mit kapott.

De én mindent láttam még a gyárban.

(Egy öreg szemüveges, nagykötényes bácsi belemártotta fúvócsövét abba a nagy üst-szivárványba és egy gyönyörű gömböt fújta neki. Olyan kerti karóra valót).

Most idejött hozzám és a szemem elé tartja a gömböt.

— No? — mosolygott rám.

Egy kicsit hozzáhajoltam, hogy a többiek ne hallják s elkezdtem neki magyarázni — fittyet hányva a gömbre —, hogy ha az üvegfújók megtudnák a *Titkomat*, vagonszámra fújnák nekem az ilyen gömböket. Meg egy hatalmas, emeletes üvegházat is adnának biztosan.

Elkezdett cihogni és visszaszaladt a lányokhoz.

Szétnyílt a nehéz piros függöny és én ott álltam. A közönség tapsolt. Nyakamat megfogta a görcs.

A vers címét meg az első két sort még valahogy elmondtam, de a szomorúfűzfától tovább egy szó sem jutott eszembe.

Félrenéztem. A Piroska és a farkast ábrázoló kulissza mögött meglátam a fejét fogó óvónéit.

A közönség közül egy páran elnevelték magukat. Az utolsó sorban वाली elkezdett tapsolni.

Másnap nem mertem elmenni az óvódába.

Most a park egyik padján megint feketepétéreztünk.

— Tudod, hogy az a bácsi, aki írta a verset, ott ült az első sorban?

Megint elvesztettem az első partit.

— Nem érdekel. Ha kiszimatolná *Titkomat*, szégyenében betűzelné minden versét.

Másnap a kockázáskor odaült mellém. Úgy tettem, mintha észre sem venném.

Egy nagy bástyát építettem. Tudtam, miről van szó.

— Tegnap láttalak a bátyáddal a töltésoldalon. Valami nagy dobozt meg egy könyvet cipeltél.

Egy nagy piros kockát tettem a bástya hegyébe. Azon törtem a fejem, hogy miből kellene zászlót csinálni.

— Tudod, kint sétáltunk apukámmal és akkor láttalak.

— Hehehe... próbáltam fölényesen nevetni. — Tudod, az én bátyám természetrajz tanár az iskolában. Ilyenkor együtt szoktuk gyűjteni a virágot.

Eszembe ötlött, hogy kis piros bársonymasnija jó lenne zászlónak. Csak kár, hogy bársony.

— Amikor hazaérünk mindig nagy fehér itatósok közé tesszük a virágokat és lepréseljük. A múltkor egy nagyon ritka virágot találtunk. A divány lába alá tettük.

Elállt a lélegzete.

Én mintha észre se vettem volna, tovább meséltem, hogy a bátyámnak tudtára adtam, hogyha elmondanám neki a *Titkomat*, lyukasra bámulná a górcsővét, meg biztos vastag könyveket is írta.

Amikor félrenézett, akarattal kihúztam alulról a nagy zöld kockát.

Nagy csörgéssel dőlt össze a bástyám.

*

Amikor megbetegedett, nagyon megijedtem. Még majd neki sem mondhatom el *Titkomat*.

Kivették a manduláját.

Az óvónéni csoportokra osztott bennünket, hogy úgy látogassuk.

Én az elsőbe jelentkeztem.

A kórházban minden sértően fehér volt.

Amikor benyitottam hozzá, annyira meglepődött, hogy elsírta magát. Senki se mert megmoccanni.

Kihasználta az alkalmat. Elősonfordáltam. Lehajoltam hozzá egészen közel, hogy még véletlenül se hallják meg a többiek, és megmondtam neki, hogy a *Titkomat* még senkinek nem árultam el.

— Sőt, amióta idehoztak, még jobban őröm. Ne félj — hajoltam még jobban hozzá —, nem árulom el senkinek, hogy *Szemeid fekete virágok*. Mosolygott.

— Miért is mondanám el? A világ összes lepkéje rájukszállna...

Jugovinil labda

*Jaj! A perc, ha odavesz,
pusztulásom perce lesz.*

A. Rimbaud

Nem hajtogathattam már a végtelenségig, hogy milyen gyönyörű feketék a kis szemei: a temetőből meg a parkból rengeteg szép virágot gyűjtöttem és elhalmoztam vele.

A töltés mellett, ahol hemperegtünk, szinte ágyat hordtam Mónikának. Még nagyobb örömet, ajándékot akartam szerezni neki, mert a virágok egy nagyon picit már hervadtak voltak.

Esteledett.

Megmondtam neki, hogy szeretném, ha most az egész teste rúzsos volna. Kis pisze orrahegyétől egészen leig.

Kiválogattuk a krizantémokat és beledobáltuk az árokba. A liliomokat nem engedte.

Akkor néztem föl véletlenül a töltésre.

Hirtelen hevesen elkezdtem csókolni a nyakát, habár örömben inkább harapdálni szerettem volna.

— Nézz csak a töltésre, Mónika!

A nap borzasztó vörös és nagy volt. Úgy nézett ki, mintha valaki egy nagy vörös labdát felejtett volna a töltésen. Mónika örömben elkezdte csókolni szemeimet és azt mondta, hogy — most szeretném, ha csak egyetlenegy szemünk volna. Én gyorsan hozzátettem, hogy pont jó lenne az ő kicsi fekete egérszeme.

Az ölembe vettem és nyugodtan elkezdtem neki mesélni, hogy — látod, a nap pont olyan, mint egy nagy, piros jugovinil labda. És ha én most föl-szaladok, te pedig letről irányítasz, mellé állhatok, mintha gurítanám...

Fölrohantam.

— Jobban hajolj meg! — kiáltott föl.

Lerohantam.

Megcsókoltam. Most meg ő rohant föl. Nem tudtam megszólalni, olyan gyönyörű volt. Pedig már nem is gurította, hanem belenyúlt.

Lefutott.

Fölrohantam.

Már alig lihegtünk.

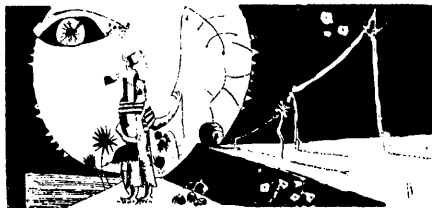
— Már négykézláb másztam föl, amikor Mónika elsikította magát, hogy legurult a labda.

Sírni szerettem volna.

Összegubóztam, mint egy sündisznó és legurultam hozzá.

*

Örömünkben szerettük volna egymást belefojtani a virágokba.

A holdkóros

*E bölcs az égi polcokon
Bolond barátokkal rokon.*

J. Joyce

Mónikával leültünk az árokpartra. Mindig csak a Holdat nézte.

— Ugye — kérdezte —, a Holdnak nincs se melle, se haja?

Ugye — próbáltam gyorsan másfelé terelni a szót —, a Göncölszekér pont úgy néz ki, mint egy hosszúnyakú zsiráf, a rúdja a nyaka?

És már kezdtem is mesélni, hogy amikor először voltam az állatkertben, mindig csak a zsiráfokat néztem és annyira megsajnáltam...

— Tudod, Mónika, ha leérettségizünk, abba a városba megyünk egyetemre, ahol az állatkert van. Mindennap kimegyünk majd a zsiráfhoz. Tudod, ott egy nagy park is van. Gondold el, tele plantánfával. Szébb helyet el sem lehet képzelni tanulásra.

Hozzáhajoltam, hogy megcsókoljam, de hirtelen ellökött és rámkiáltott:

— Ha elmegyünk, egy bőröndben magunkkal visszük a Holdat is! Majd feltesszük a szekrény tetejére, a birsalmák közé...

Pap Miklós szövegrajzai